

БОДЛИВКО- МЪРЗЕЛИВКО

Елите слънцето огря
с усмивката си кротка
и Ежко в старата гора
излезе на разходка.

19

Тревица тук, излика там –
в това приятно време
не иска Ежко да е сам,
другарче ще си вземе!

Две катерички – скок-подскок –
съгледа той на клон висок.
– Елате на разходка, мили!
Чудесно слънце свети.
Защо в клонака сте се скрили?

– Днес, Ежко, сме заети.
Виж как работи се юнашки –
хралупите метем с опашки!

– Метете! – Ежко Бежко рече. –
Ще уда да повикам Мечо.

Но Мечо спал бе цяла зима
и Ежко го завари
да тупа с дрянков клон килума
и козяците стари.

По клоните цвъртяха птички.
За Ежкова беда
те бяха весели, но всички
строяха си гнезда.

Дори и Зайо дългоух
поседнал бе до трънка,
да кърпи своя сив кожух
с една излица тънка.

Погледна Ежко натъжен,
постла си меки листи,
на седна в пролетния ден
бодлите си да чисти...

ГОСТИ

Сред зелените дъбрави
Луса къща си направи.
Надойдоха много гости,
ала всички бяха прости –
без обуца, без чорапи,
влизат вътре с кални лапи.

Луса почна да се мръщи –
къщата ѝ е голяма,
но метла си Луса няма.
Как ще измете сега?

Сгушен в дрешката бодлива,
Ежко хитро се подсмива:
– Поизцапахме ти госта,
но и ти си, Лусо, проста!
На гърба ти закачена,
люшка се метла червена.

– Вярно! – чу се мечи глас. –
Има нашата кумица
не каква да е метлица,
а метла – прахосмукачка,
дълга повече от крачка.
Браво, Ежко, че се сети!

Луса с дългата опашка –
истинска прахосмукачка –
къщата за миг премете.
Ни прашинка не остана.
Пак усмихна се Лусана,
гостите почерпи сладко
и кафенце им направи –
да са живи, да са здрави.

